

ENCARA ET RECORDO

Els cabells rossos banyats amb els rajos de sol que queien aquella calorosa tarda, combinaven a la perfecció amb els seus grans ulls color esmeralda i el seu petit nas, amb les seves pigues divertides sobre els seus llavis, la seva pell suau, els seus braços embolcallant la meva esquena i la seva mà agafant la meva, tremolosa.

Volíem obrir-nos totes les portes, ja saps, pensàvem que en teníem la clau, creiem en les coses eternes, creiem l'un en l'altre.

Encara la recordo lluint aquell somriure que combinava tan bé amb la mea dessuadora, els seus peus descalços sobre la catifa, les tardes al sofà tots dos junts, la seva característica forma de riure; erem tan joves, el temps se'ns escapava fugaç entre les mans.

Recordo com si fos ahir el primer cop que vam anar a mirar pisos, ella tenia 21 anys, estudiava educació infantil, li encantaven els nens, i a mi, bé... a mi m'hagués encantat tenir-ne amb ella. El pis que volíem mirar estava situat a Tarragona, a cinc minuts de la rambla, feia molta calor, ella lluïa una camisa de tirants blanca i uns texants curts blaus, duia el cabell recollit amb una cinta, estava preciosa i emocionada. Anàvem a mirar el nostre primer pis, li vaig dir que anava a comprar alguna cosa per menjar en una cafeteria i ella va decidir anar tirant. Al final del carrer el semàfor va canviar de verd a vermell, un cotxe blau elèctric, que passava excessivament ràpid se la va emportar per davant, automàticament vaig córrer cap

ella. El cotxe es va donar a la fuga, no em vaig quedar amb la matrícula ni amb la seva cara, com em van recriminar.

Jo només la mirava a ella, estirada sobre un toll de sang, jo abraçant-la, suplicant-li que digués qualsevol cosa, encara que només fos per culpar-me, només volia sentir-la i que es despertés. A partir d'aquell moment tot va anar molt de pressa i el record és borrós. Metges, ambulàncies, família, dues setmanes a l'hospital, i al final morta. I juro que no vaig buscar culpables. El primer que vaig fer després de l'enterrament va ser comprar el pis, que no vam poder veure, era una forma de sentir-me a prop seu, el vaig comprar sense veure'l.

-Avui 50 anys després, t'he de dir que encara no he pogut posar-hi els peus, i estic aquí com cada any, davant la teva làpida, i et vull imaginar com cada dia, lliure, ets un àngel, una estrella que brilla més que totes les altres. Aquest cop no et porto flors, et porto les claus del que anava a ser la nostra casa, estic convençut que ens hagués encantat, però bé, ja saps que jo mai he tingut bon gust per aquestes coses, només m'hagués agradat compartir les nostres vides en aquella casa, t'estimo.-